

ΘΕΑΤΡΟ

Σκηνοθεσία: Στέλιος Καυκαρίδης.
Σκηνικά-κοστούμια: Χάρης Καυκαρίδης.
Παίζουν: Μάριος Δημητρίου, Στέλιος Καυκαρίδης, Χρίστος Γρηγοριάδης, Μαριάννα Καυκαρίδου, Σπύρος Γεωργίου, Λουκία Μιχαήλ, Βασίλης Μιχαήλ, Μαρία Φιακά, Φώτης Αποστολίδης, Αντρέας Νικολαΐδης, Θέμης Ανάσης.

“Δον Καμίλλο” από το Σατιρικό Θέατρο

ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ της παράστασης του “Δον Καμίλλο” αναφέρονται οι παλιές παραγωγές του ίδιου έργου, θεατρικές και κινηματογραφικές, κυπριακές και ελληνικές. Δεν αναφέρεται η παραγωγή του Σατιρικού, με το Δημήτρη Ξύστρα στο ρόλο του Δον Καμίλλο, το Χρίστο Ζάνο στο ρόλο του Πεπόνε και το Θάνο Πεττεμερίδη στο ρόλο του καρδινάλιου πριν από ... πόσα άραγε; Δεκαπέντε (Παναγία μου!) χρόνια; Ήταν πολύ συμπαθητική παράσταση, αλλά ίσως οι σημερινοί δημιουργοί της νέας παραγωγής δεν ήθελαν να τονίσουν ότι η συγκεκριμένη ρεπερτοριακή επιλογή αποτελεί μια επανάληψη. Κάνω αυτή την υπόθεση, επειδή κι εγώ από τη θέση του θεατή θυμόμουν πολύ καλά την παλιά παράσταση και πριν να δω την καινούργια, αναρωτιόμουν αν η “επιστροφή στα παλιά” είναι σωστή ή αναγκαία και αν το έργο του Πατατζή διατηρεί ακόμα τη ζωντάνια και τη μεταδοτικότητά του ή έχει μείνει σε άλλες εποχές.

Όλα αυτά όμως - πριν να δω την παράσταση. Στο θέατρο, ως γνωστόν, δε μετράει και τόσο, το τι κάνει κανείς, αλλά το πώς το κάνει. (Μάλλον, αυτό ισχύει για όλες τις τέχνες). Η καινούργια δουλειά δεν έμοιαζε με ξαναξεσταμένο φαγητό, ούτε αποτελούσε επανάληψη της παλιάς (παρ’ όλη τη στενότητα περιθωρίων να πρωτοτυπήσει κανείς μέσα στα “αυτοσκηνοθετούμενα” αστεία και καταστάσεις του Πατατζή). Εκείνο που κάνει την παράσταση να φαίνεται φρέσκα, είναι η υποκριτική δουλειά του θιάσου. Ο Στέλιος Καυκαρίδης δούλεψε με τους ηθοποιούς του ως δάσκαλος, ως σκηνοθέτης, ως συνάδελφος. Βοήθησε τους πρωταγωνιστές του, Μάριο Δημητρίου, Σπύρο Γεωργίου, Μαριάννα Καυκαρίδου, Χρίστο Γρηγοριάδη να καλύψουν την ηλκιδική διαφορά με τους ρόλους τους, αλλά και να εξαντλήσουν τις ευκαιρίες που τους δίνει το κείμενο.

Είναι επίτευγμα ο αυτοέλεγχος και η ισορροπία που κρατάει ο Μάριος Δημητρίου σ’ ένα ρόλο με τόσα μικρά-μικρά κωμικά στιγμιότυπα, με τη συνεχόμενη “διπλή” διαλογική επικοινωνία (με τους γύρω του και με το Χριστό), με τα ξαφνιάσματα, με τις ανατροπές, με τις αλλαγές διαθέσεων. Ο γρήγορος ρυθμός της υποκριτικής του λειτούργιας και

η “ποσότητα” της κωμικής ύλης που πρέπει να επεξεργαστεί δεν θολώνουν την καθαρότητα των γραμμών του. Είναι ένας από τους πιο αποτελεσματικούς νέους κωμικούς ηθοποιούς, οι κωμικές του κινήσεις βρίσκουν το στόχο τους- το γέλιο του κοινού. Το ντουέτο με το Στέλιο Καυκαρίδη- Πεπόνε δεν έγερνε προς τον πιο έμπειρο, αλλά βρισκόταν σε λειτουργική ισορροπία. Αξιόλογη δουλειά έκανε στην παράσταση ο Σπύρος Γεωργίου (καρδινάλιος), τα βήματα του οποίου στη σκηνή του Σατιρικού είναι σταθερά. Η συμβολή των άλλων μελών του θιάσου-ανάλογη με τις ικανότητες του καθενός, αλλά πάντα θετική.

Το αγαπημένο κείμενο των ερασιτεχνικών και σχολικών παραστάσεων δεν έχει γεράσει. Ίσως δεν έχει γεράσει στο συγκεκριμένο μας πολιτικό και καλλιτεχνικό μικρόκλιμα. Ίσως είμαστε εμείς που διατηρούμε μέσα κι έξω μας το χθες με τόση προσπάθεια και τόση αποτελεσματικότητα.

Πάντως σε αντίθεση με τον πολιτικό, ιδεολογικό και αισθητικό μακρόκοσμο, όπου τίποτε δεν είναι όπως το νομίζαμε πριν από λίγο καιρό, όπου η ιδεολογία αλλάζει δέρματα σαν φίδι, όπου οι άνθρωποι κοιτάνε τις στάχτες και περιμένουν να δουν αν τα παλιά τους ιδανικά έχουν την ιδιότητα του Φοίνικα, η δική μας μικρή πραγματικότητα διατηρεί εντυπωσιακές σταθερές. Διατηρούμε και την απλοϊκότητα, και το διπολικό φανατισμό, κάτι που κρατά το κείμενο του “Δον Καμίλλο” “εν ζωή”, αρεσκόμαστε και στην ανθρωπιστική και χιουμοριστική προσέγγιση του θέματος από τον Πατατζή, κάτι που εξασφαλίζει την καλή μας διάθεση στην πρόσληψη του έργου σήμερα. Έτσι, ο “Δον Καμίλλο”, που σύμφωνα με τη γενική κινητικότητα των πραγμάτων θα έπρεπε να είχε βγει από τη μόδα, “φοριέται” μια χαρά.

Η προηγούμενη παράγραφος ήταν όλη μια παρένθεση. Παίζοντας με τα καθολικά βιτρό του πρεσβυτερίου και με τα καθολικά (ο καρδινάλιος) και τα κομμουνιστικά (Ασπασία, η γραβάτα του Πεπόνε) κόκκινα των κοστούμιών ο Χάρης Καυκαρίδης προσδίδει εικαστικό ενδιαφέρον στην παράσταση.

Νόνα Μολέσκη